εἶχαν ἀποφασίσει νὰ δολοφονήσουν τὸν ἐπίτροπο Μπιελαχίν. Ἡ τιμωρία της ἔπρεπε νὰ εἶνε παραδειγματική! Θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο...

Δὲν ξέρω ἂν ἔχετε καμμιὰ ἰδέα πῶς γίνονται αὐτὲς ἡ δίκες. Εἶνε ἁπλές, πρόχειρες, τραγικές. Ἡ ἐπαναστατικὴ ἐπιτροπὴ συνεδριάζει, ἐξετάζει τὴν ὑπόθεση, τὴν συζητεῖ, ἀκούει τὶς κατηγορίες καὶ τὶς ἀντίθετες γνῶμες. Μιὰ ὥρα τὸ πολὺ φθάνει γιὰ μιὰ τέτοια δίκη. Ἔπειτα ψηφίζουν σηκώνοντας τὰ χέρια τους ψηλὰ κ' ἀποφασίζεται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ τύχη τοῦ κατηγορουμένου ἀπὸ τὴν πλειοψηφία. Δὲν ὑπάρχουν ἰδιαίτερα. Ἀποφασίζεται ἀμέσως ἡ ἀθώωσις ἢ ἡ καταδίκη σὲ θάνατο τοῦ κατηγορουμένου...

Ὅταν λοιπὸν συνεδρίασε τὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο τῆς μυστικῆς ὀργανώσεως γιὰ νὰ δικάση τὴν Βέρα, ὁ Σοτνιακὼφ κ' ὁ Σέργιος Ἀντώνοβιτς ἄκουσαν, ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ τὴ φρίκη τους, τὸ κατηγορητήριο. Ἂν ἦταν αὐτοὶ στὴ θέσι τῆς Βέρας δὲν θὰ τοὺς ἔννοιαζε.. Θ' ἀντίκριζαν τὸν θάνατο μὲ περιφρόνησι καὶ θὰ πέθαιναν σὰν ἥρωες... Μὰ δὲν ἐπρόκειτο γι' αὐτούς. Οἱ «κόκκινοι» ἐδίκαζαν μονάχα τὴν Βέρα. Κ' ἀπὸ μιὰ σκληρὴ κ' ἀδικοσύνη μοῖρα ἡ τύχη της βρισκόταν στὰ χέρια τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τοῦ ἐραστοῦ της. Μὰ οἱ δυὸ ψῆφοι τους θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν σώσουν; Ὄχι, γιατὶ αὐτὲς ἡ δυὸ ψῆφοι ὑπὲρ τῆς Βέρας θὰ ἐπρόδιδαν ἀμέσως τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τοῦ Ἀντώνοβιτς καὶ τοῦ Σοτνιακώφ. Οἱ «κόκκινοι» θὰ καταλάβαιναν ὅτι ἦταν κ' αὐτοὶ κατάσκοποι! Βέβαια κ' οἱ δυό τους εἶχαν τὴν μοναδικὴ ἐπιθυμία νὰ σώσουν τὴν Βέρα ἢ νὰ πεθάνουν μαζύ της, μὰ πρὶν ἀπὸ τὴν Βέρα, πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν Βέρα, δὲν ἦταν πιὸ ἱερὴ ἡ ἰδέα τους, ἡ ἀποστολή τους γιὰ τὴν σωτηρία τῆς Ἁγίας Ρωσσίας;

Ὁ «εἰσαγγελεὺς» εἶχε τελειώσει τὸ κατηγορητήριό του. Ὁ πρόεδρος τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου ζητοῦσε τώρα νὰ ἐκδοθῆ ἡ ἀπόφασις. Ἡ φωνή του ἀντιχοῦσε πένθιμα μέσα στὴ νεκρικὴ σιωπή.

Γιὰ τὴν ἀθώωσι τῆς Βέρας Ἀντώνοβιτς, σηκώστε τὰ χέρια! ἐπρόφερε ἀργά.

Ὁ Σέργιος κ' ὁ Σοτνιακὼφ κυττάχθηκαν κρυφὰ στὰ μάτια κ' ἀπόμειναν ἀκίνητοι. Μὰ καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν σήκωσε τὸ χέρι του

— Γιὰ τὴν καταδίκη της σὲ θάνατο! εἶπε πάλι ὁ πρόεδρος.

Τὸ ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο σηκώθηκαν τὰ χέρια ὅλων τῶν μελῶν. Ὁ πρόεδρος τὰ μέτρησε κ' ἔπειτα ἀξέδωσε τὴν ἀπόφασι.

— Ἡ Βέρα Ἀντώνοβιτς καταδικάζεται παμψηφεὶ σὲ θάνατο ὡς κατάσκοπος!...

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, σ' ἕνα ὑπόγειο τῆς ὁδοῦ Γκλασιέρ, ἡ ὡραία Βέρα ἐδολοφονεῖτο ἀπάνθρωπα ἀπὸ τοὺς «κόκκινους».

Τὸ ἴδιο βράδυ λοιπὸν εἶχα συναντήσει στὸ δρόμο τὸν Σοτνιακώφ. Γι' αὐτὸ εἶχε ἐκείνη τὴ νεκρικὴ χλωμάδα στὸ πρόσωπο καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸν ἐνδιέφερε τίποτ' ἄλλο παρὰ μονάχα ἡ τρελλὴ χίμαιρά του: ἡ σωτηρία τῆς Ἁγίας Ρωσσίας ἀπὸ τοὺς μπολσεβίκους...

ΖΩΡΖ ΙΜΑΝ

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΟΥ JOSEPH ROUX

— Ὁ Θεὸς ἐσκιβουλεύθη τὸ νοῦ του γιὰ νὰ δημιουργήση τὸν ἄνδρα καὶ τὴν καρδιά του γιὰ νὰ δημιουργήση τὴν γυναῖκα.

— Ὅπως ἡ βροχὴ κ' ὁ ἥλιος κατὰ τὴν ἄνοιξι, ἔτσι τὰ γέλια καὶ τὰ δάκρυα κατὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία φανερώνονται μαζύ.

— Ἕνας γέρος κ' ἕνας νέος περπατοῦσαν κάποτε μαζύ. Ὁ νέος ἔλεγε μ' ἐνθουσιασμό:

— «Ὡραῖα εἶνε τὰ πλούτη, ἡ διασκεδάσεις, ἡ δόξα, ὁ ἔρωτας!»

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φυσοῦσε δυνατὸς ἀέρας. Ὁ γέρος ἄνοιξε τὸ χέρι του κ' ὕστερα τὄκλεισε πάλι.

—«Τί κάνεις ἐκεῖ;» τὸν ρώτησε ὁ νέος.

—«Προσπαθῶ νὰ πιάσω ἐκεῖνα ποὺ ζητᾶς», ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ γέρος.

—Λίγοι εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαποῦν πολύ, πολλοὶ εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαποῦν λίγο.

—Ἐὰν ὁ φίλος σου ἔχει ἀδύνατο χαρακτῆρα συγχώρησέ τον. Ἂν θυμώνει εὔκολα ὑπόμεινέ τον, ἂν εἶν' ἄδικος μὴν τὸν κρίνεις αὐστηρά, ἂν εἶν' ἄπιστος λησμόνησέ τον.

— Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὰ πάντα, κ' ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀγαποῦν τίποτε. Δὲν ἀγαπῶ οὔτε τοὺς πρώτους οὔτε τοὺς δεύτερους.

— Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μιὰ λύρα μὲ ἑφτὰ χορδές: ἕξη χορδὲς γιὰ τὴ λύπη καὶ μιὰ γιὰ τὴ χαρά, ἡ ὁποία ὅμως ἠχεῖ σπανίως.

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΝ ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Τοῦ ARMAND SILVESTRE)

Σὲ πολὺ μακρυνοὺς χρόνους μερικοὶ Ἰνδοὶ ἐξόριστοι ἀφοῦ πέρασαν στεριὲς καὶ θάλασσες, ἦρθαν νὰ ζητήσουν ἄσυλο στὴ Σικελία.

Ἡ γλύκα τοῦ κλίματος κ' ἡ ἀγνότης τῶν ἠθῶν ποὺ ἐπικρατοῦσαν στὴ μυροβόλο αὐτὴ γωνιὰ τοῦ κόσμου, ἡ γαλανὴ σκιὰ τῶν ἐλαιῶν καὶ τοῦ κύματος τὸ μουρμούρισμα, ἦταν γιὰ τὴν ψυχὴ τῶν βασανισμένων ἐξορίστων βάλσαμο παρηγοριᾶς καὶ χαμόγελο ἐλπίδος. Ἡ παρθένες τῶν Ἰνδιῶν, ποὺ εἶχαν ἀκολουθήσει τοὺς δικούς των στὸν σκληρὸ τῆς ἐξορίας δρόμο, βρῆκαν τώρα κ' αὐτὲς τὴν παλιὰ χαρὰ καὶ ξεγνοιασιά τους. Ἀγνὲς σὰν τὶς νύμφες τῆς Ἀρτέμιδος, μὰ ὄχι καὶ ἄγριες σὰν ἐκεῖνες περιέφεραν στὰ περιβόλια καὶ στὶς ἀκρογιαλιὲς μὲ ὑπερφάνεια τὸ θριαμβευτικὸ κάλλος των.

Μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος τὸ χρυσοκίτρινο χρῶμα τῆς σαρκός των εἶχε πάρει τώρα τὴν ἀκτινοβολία τοῦ καθαροῦ ἀσημιοῦ καὶ τὰ σκοτεινὰ μαλλιά των τὶς χρυσὲς ἀνταύγειες τῶν ἑλληνικῶν δύσεων. Τὰ μάτια των, προσηλωμένα πάντοτε στὸ ἀφρισμένο κῦμα, εἶχαν πάρει τὸ χρῶμα τῶν γαλάζιων μενεξέδων, ποὺ στὸ βασίλειμά του σκορπάει ὁ ἥλιος ἐπάνω στὴ θάλασσα.

Καὶ ἦσαν ἡ παρθένες αὐτὲς ἡ τιμὴ καὶ τὸ καύχημα τῆς φιλόξενης γῆς, ἡ ὁποία εἶχε σκιάσει τὴν ὠμορφιά τους κάτω ἀπ' τὰ ἀνθισμένα κλαδιὰ τῶν αἰωνοβίων δένδρων της.

Ἀλ' ὅλα τὰ ἑλληνικὰ μέρη, μὰ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν Ἀττική, τὴ δοξασμένη χώρα τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, τρέχαν οἱ φιλόσοφοι κ' οἱ μεγάλοι ἄνδρες γιὰ νὰ θαυμάσουν τὶς ὠμορφες κ' ἀγνὲς νυμφοποῦλες.

Μὰ εἴτε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἐρχόντουσαν οἱ περίεργοι, εἴτε ἀπὸ τὶς ξένες χῶρες, κανεὶς δὲν τόλμησε ποτὲ νὰ πῆ μιὰ λέξι ἄσχημη στὶς ὠμορφες παρθένες καὶ νὰ μολύνη τὴν ἀθωότητά τους.

Κ' ἡ γαλανοιάτες κόρες ζοῦσαν εὐτυχισμένες, ξέγνοιαστες σὰν παιδάκια, χωρὶς νὰ ξέροιν τί θὰ πῆ φτώχεια καὶ, τὸ πιὸ παράξενο, χωρὶς νὰ ἔχοιν ἰδέα ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τοὺς καϋμοὺς τοῦ ἔρωτος.

Ἡ Ἀφροδίτη ὅμως, ἡ θεὰ τοῦ Ἔρωτος, ἡ βασίλισσα καὶ κυρίαρχος ὅλων τοῦ κόσμου, ἔμαθε τὴν ὕπαρξι αὐτῆς τῆς φυλῆς, ποὺ καταφρονοῦσε τοὺς νόμους της, ποὺ δὲν ἔκαμε λιβανωτὸ στὰ ἀγάλματά της καὶ θύμωσε τρομερά. Ἀμέσως πέταξε στὸν Ὄλυμπο, βρῆκε τὸν Ποσειδῶνα καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειά του γιὰ νὰ τιμωρήση τοὺς ἀσεβεῖς. Κ' ὁ Θεὸς τῆς Θαλάσσης, στὸν ὁποῖον ἡ Ἀφροδίτη εἶχε χαρίσει τὴν ὡραιότερη Σειρῆνα, δείχτηκε προθυμότατος νὰ βοηθήση τὴν Θεὰ τοῦ Ἔρωτος στὴν ἐκδίκησί της. Ἀμέσως τὰ νέφη πύκνωσαν βαρειὰ στὸν οὐρανὸ κ' οἱ κεραυνοὶ ἄρχισαν νὰ πέφτοιν ἀπανωτοί. Τρομερὴ καταιγίδα εἶχε ξεσπάσει στὸ μεγάλο νησὶ τῆς Σικελίας. Τὰ κύματα τράστια σὰν βουνὰ καταπλημμύριζαν τὴ γῆ καὶ σάρωναν κάθε ἴχνος ζωῆς. Κ' ὅταν πειὰ ἡ τρομερὴ καταστροφὴ εἶχε συντελεσθῆ, ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως ἄνθισε στὰ κόκκινα χείλη τῆς ἐκδικήτρας Θεᾶς.

Δὲν εἶχε ἀπομείνει πειὰ στὸ ὡραῖο νησὶ ψυχὴ ζωντανή.

Ὅλη ἡ κατάφυτη χώρα εἶχε μεταβληθῆ σὲ μιὰ μεγάλη ἔρημο κ' ἡ ὡραῖες κ' ὑπερήφανες παρθένες δὲν ζοῦνε πειά, παρὰ μονάχα στὴν ἀνάμνησι τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ποὺ εἶχαν πάει νὰ θαυμάσουν τὰ νειάτα τους.

Ὡστόσο κάτι ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὴν ἐκδικητικὴ ὀργὴ τῆς Θεᾶς. Γιατὶ τὴν πρώτη ἄνοιξι, μετὰ τὴν καταστροφή, ἄνθισαν κάτι πορφύρενα λουλουδάκια, ποὺ κρυβοῦν τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν τῶν παρθένων καὶ σκόρπιζαν ἕνα ἄρωμα τόσο λεπτὸ καὶ ἁγνὸ ποὺ ἔλεγες πῶς βγαίνει ἀπὸ τὸ βωμὸ κάποιας θεότητος. Ἔμοιαζαν μὲ γαλανὰ μάτια ποὺ κυττάζοιν παράξενα τὸν οὐρανὸ καὶ ἀναρωτοῦνται γιατὶ νὰ ὑπάρχουν. Καὶ τὰ λουλούδια αὐτὰ ἦσαν οἱ μενεξέδες.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΓΙΑ ΤΗ ΝΙΚΗ!

Ὁ Γάλλος στρατηγὸς Λὲ Μπιβόν, ὅταν πολεμοῦσε στὴν Ἰταλία, ἐστειλε ἕνα γράμμα στὸν Λουδοβίκο 14ον, μὲ τὸ ὁποῖον τοῦ ζητοῦσε ἐνισχύσεις. «Ἔχουμε, ἔγραφε, ἀνάγκην 10.000 ἀνδρῶν γιὰ νὰ νικήσουμε...»

Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ παρέδωσε στὸν Τερόν, τὸν ἐπιμελητὴ τοῦ στρατοῦ, γιὰ νὰ τὸ σφραγίση καὶ νὰ φροντίση γιὰ τὴν ἀποστολή του. Αὐτὸς ὅμως πρὶν τὸ στείλει, ἐπρόσθεσε μετὰ τὶς λέξεις «10.000 ἀνδρῶν» καὶ τὴ φράσι: «καὶ ἑνὸς στρατηγοῦ», ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνικανότητα τοῦ Μπιβόν.